

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

, mede ten behoeve van haar minderjarige kinderen, en
(hierna: de vreemdelingen),
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, (hierna: de rechtbank) van 3 februari 2010 in zaken
nrs. 09/26230 en 09/26235 in de gedingen tussen:

de vreemdelingen

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 11 december 2007 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdelingen om hen een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 3 juli 2009 heeft de staatssecretaris de daartegen door de vreemdelingen gemaakte bezwaren opnieuw ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 3 februari 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de rechtsgevolgen daarvan geheel in stand blijven. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdelingen bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 2 maart 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Borman
lid van de enkelvoudige kamer

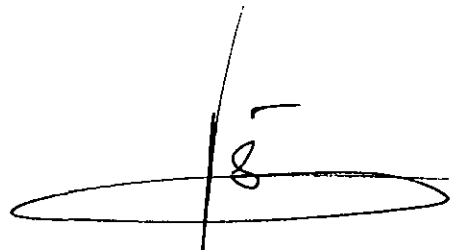
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 april 2010

218-620.

Verzonden: 21 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'S' or 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummers: AWB 09/26230 (beroep)
AWB 09/26232 (voorlopige voorziening)
AWB 09/26235 (beroep)
AWB 0926237 (voorlopige voorziening)

V-nrs:

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken en de voorzieningenrechter

in het geding tussen:

geboren op _____, alsmede haar kinderen,

geboren op _____

geboren op _____

geboren op _____ en _____

geboren op _____

geboren op _____
allen van Servische nationaliteit, eisers en verzoekers (hierna: eisers),
gemachtigde: mr. F.L.M. van Haren, advocaat te Amsterdam,

en:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,

gemachtigde: mr. B.M. Kristel, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 11 december 2007 heeft verweerder de aanvraag van eisers van 9 december 2004, een zogenaamde 14/1-brief, tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 afgewezen. Het daartegen ingestelde beroep, door de rechtbank doorgezonden aan verweerder als bezwaarschrift, is bij besluit van 10 december 2008 ongegrond verklaard. Bij uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 10 maart 2009 is het besluit van 10 december 2008 vernietigd en is bepaald dat verweerder een nieuw besluit dient te nemen met inachtneming van die uitspraak. Het hiertegen ingestelde hoger beroep is bij uitspraak van de Afdeling

bestuursrechtspraak van de raad van State van 11 mei 2009 ongegrond verklaard.

Bij twee afzonderlijke besluiten (één besluit voor Zakira en één besluit voor de overige eisers) van 3 juli 2009 heeft verweerder het bezwaarschrift opnieuw ongegrond verklaard. De besluiten vermelden onder meer de rechtsgevolgen dat eisers na bekendmaking van het besluit niet meer rechtmatig in Nederland verblijven en dat eisers Nederland uit eigen beweging binnen vier weken moeten verlaten. Op 20 juli 2009 heeft de rechtbank de beroepschriften van eisers ontvangen. Volgens de besluiten schort het beroep de rechtsgevolgen niet op. Bij brieven van 20 juli 2009 is verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op de beroepen is beslist.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 11 november 2009. Aldaar zijn in persoon verschenen
en
bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

2. Feiten

1. heeft op 7 juni 1993 mede namens haar vijf minderjarige kinderen een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend, welke aanvraag na een gerechtelijke procedure heeft geleid tot toelating als vluchteling met ingang van 28 april 1998. Bij besluit van 5 maart 1999 is hun verblijfsvergunning ingetrokken wegens het verstrekken van onjuiste gegevens. Na bezwaar en beroep is dit besluit bij uitspraak van 5 januari 2004 (AWB 01/7491) van deze rechtbank onherroepelijk geworden.

2. is op 22 januari 2003 veroordeeld tot een geldboete van € 400,-- subsidiair acht dagen hechtenis wegens winkeldiefstal. Dit vonnis is onherroepelijk geworden.

3. is op 13 november 2007 veroordeeld tot 40 uren leerstraf, subsidiair 20 dagen jeugddetentie, alsmede 30 uren werkstraf, subsidiair 15 dagen jeugddetentie voorwaardelijk, met een proeftijd van één jaar wegens poging tot diefstal (inbraak in een school). Ook dit vonnis is onherroepelijk geworden.

3. Overwegingen

Ten aanzien van de beroepen

1. Verweerder heeft zich gemotiveerd op het standpunt gesteld dat niet is gebleken van zeer bijzondere individuele omstandigheden die leiden tot het oordeel dat aan eisers met toepassing van de discretionaire bevoegdheid een verblijfsvergunning moet worden verleend.

2. Eisers hebben - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aangevoerd. Het besluit ontbeert een draagkrachtige motivering. De strafrechtelijke contra-indicatie is als minder zwaarwegend aangemerkt. Het bevreemdt dan ook dat bij een overwicht aan positieve factoren de conclusie van verweerder nog altijd negatief is.

Verweerder heeft nagelaten een zorgvuldige belangenafweging te maken. De criteria van de brief van de minister van Justitie van 21 februari 2007 (Tweede Kamer 2006/2007, 19 637, nummer 1131) zijn niet op een consistente manier in de besluitvorming betrokken. Ten onrechte zijn de perioden van (semi) legaal verblijf door verweerder als minimaal aangemerkt. In het besluit is niet onderkend dat een beroep is gedaan op artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Het besluit is in strijd met artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK). Het besluit is verder nog in strijd met het gelijkheidsbeginsel.

3. Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning als bedoeld in dat artikel verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. In artikel 3.4, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000 zijn de bedoelde beperkingen opgesomd

4. Ingevolge artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 kan verweerder de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 verlenen onder een andere beperking dan genoemd in het eerste lid, tenzij het doel waarvoor de vreemdeling in Nederland wil verblijven een zodanig verband houdt met de situatie in het land van herkomst dat voor de beoordeling daarvan naar het oordeel van de minister de indiening van een aanvraag als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 noodzakelijk is. Blijkens de Nota van Toelichting op dit artikel kan het daarbij zowel gaan om groepen van gevallen, waarvoor (nog) geen specifieke beperking bestaat, als om zeer bijzondere individuele gevallen.

5. Op 14 januari 2003 heeft de toenmalige minister van Vreemdelingenzaken en Integratie tijdens een bijeenkomst met VluchtelingenWerk Nederland ten aanzien van uitgeprocedeerde asielzoekers in algemene zin de bereidheid uitgesproken om in schrijvende gevallen gebruik te maken van zijn discretionaire bevoegdheid om een verblijfsvergunning te verlenen.

6. Bij brief van 21 februari 2007 heeft de toenmalige minister van Justitie zijn criteria kenbaar gemaakt met betrekking tot de aanvragen die waren ingediend naar aanleiding van voormelde toespraak. In bedoelde brief zijn de factoren opgenomen die relevant zijn bij het als schrijvend aanmerken van een individuele zaak. Hierbij is aangegeven dat omstandigheden die duiden op integratie in de Nederlandse samenleving onvoldoende onderscheidend zijn en op zichzelf gezien niet leiden tot verblijfsaanvaarding. Evenmin wordt aan langdurig verblijf zelfstandige betekenis toegekend. Steeds moet, naast een verblijfsduur van minimaal vijf jaren, sprake zijn van bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard, vaak (maar niet uitsluitend) in een combinatie van factoren.

7. In een bijlage bij bovengenoemde brief worden acht omstandigheden genoemd die klemmende redenen van humanitaire aard opleveren waaraan een wegingsfactor wordt toegekend als ook enkele contra-indicaties met een wegingsfactor. Een bijkomende klemmende reden van humanitaire aard is onder meer een minderjarig kind dat in Nederland is geboren. Volgens de bijlage komt aan deze omstandigheid een zwaarwegend belang toe. Andere bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard zijn perioden van rechtmatig of quasi-rechtmatig verblijf. Als contra-indicaties worden onder meer genoemd een eenmalige schikking of veroordeling wegens misdrijf tot ten hoogste 500 euro, wegingsfactor minder zwaarwegend, en overige openbare orde aspecten, wegingsfactor zeer zwaarwegend tot doorslaggevend voor niet verlenen vergunning. Aan de hand van deze wegingsfactoren zal een transparante afweging gemaakt worden die recht doet aan de

uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, aldus de brief.

8. Verder wordt in de brief van 21 februari 2007 vermeld dat de opsomming van bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard niet uitputtend bedoeld is aangezien er zich altijd situaties kunnen voordoen die van te voren niet te voorzien zijn. Gelet hierop dient te worden gezien of er sprake is van onvoorziene omstandigheden die dusdanig uitzonderlijk zijn dat het evident is dat zij, hoewel niet in de genoemde opsomming opgenomen, wel als bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard dienen te worden aangemerkt, aldus de brief van 21 februari 2007.

9. De brief van 21 februari 2007 bevat algemene factoren aan de hand waarvan de beoordeling van de mate van schrijnendheid van een individuele zaak plaatsvindt. Het is aan verweerder om te beoordelen of er sprake is van een zodanig schrijnende situatie dat de discretionaire bevoegdheid van verweerder kan worden aangewend. Deze afweging, en ook de uitkomst hiervan, dient door de rechter terughoudend te worden getoetst.

10. Allereerst is de rechtbank van oordeel dat eisers geen geslaagd beroep kunnen doen op het gelijkheidsbeginsel. De rechtbank overweegt daartoe dat eisers in het beroep tegen het besluit van 10 december 2008 reeds een beroep hebben gedaan op het gelijkheidsbeginsel onder verwijzing naar dezelfde zaken als in het onderhavige beroep. Deze rechtbank en zittingsplaats heeft in de uitspraak van 10 maart 2009 reeds een oordeel hierover gegeven. Het hoger beroep dat was gericht tegen dat onderdeel van die uitspraak is ongegrond verklaard. De rechtbank kan thans dan ook niet opnieuw deze beoordeling maken.

11. De rechtbank volgt eisers niet in hun stelling dat het besluit een draagkrachtige motivering ontbeert, omdat niet valt in te zien dat bij een overwicht aan positieve factoren de conclusie van verweerder nog altijd negatief is. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat in de eerdergenoemde brief van 21 februari 2007 is vermeld dat sprake moet zijn van (een combinatie van) factoren die leiden tot het oordeel dat een geslaagd beroep op de discretionaire bevoegdheid kan worden gedaan. Uit de brief volgt niet dat bij een overwicht aan positieve factoren per definitie zal worden overgegaan tot het verlenen van een verblijfsvergunning. De weging van de factoren is geen optelsom van positieve en negatieve factoren waarbij bij een positieve uitkomst een vergunning zou moeten worden verleend. Het standpunt van eisers dat verweerder in dit geval ten onrechte de contra-indicatie zwaarder heeft laten wegen dan de daar tegenoverstaande positieve factoren volgt de rechtbank dan ook niet. Verweerder heeft het geheel van factoren gewogen en is tot de conclusie gekomen dat geen geslaagd beroep kan worden gedaan op de discretionaire bevoegdheid.

12. Verweerder heeft verder voldoende inzichtelijk gemaakt welke mate van zwaarwegendheid is gegeven aan de omstandigheid dat en in Nederland zijn geboren. Verweerder heeft blijkens het bestreden besluit aan deze omstandigheid conform genoemde brief van 21 februari 2007 een zwaarwegend gewicht toegekend. Verder heeft verweerder het feit dat de oudere kinderen op jonge leeftijd naar Nederland zijn gekomen en hier inmiddels langdurig verblijven als positieve factor aangemerkt. In zoverre is de door verweerder gemaakte belangenafweging dan ook voldoende inzichtelijk.

13. Verweerder heeft in het bestreden besluit tevens voldoende inzichtelijk gemaakt welk gewicht is toegekend aan het feit dat aan een contra-indicatie kan worden tegengeworpen. Blijkens het bestreden besluit is aan die contra-indicatie geen zwaarwegend

belang gehecht, maar is de veroordeling wel meegewogen. De rechtbank neemt verder in aanmerking dat de gronden van beroep zich niet richten tegen het aan de contra-indicatie toegekende gewicht.

14. Ten aanzien van het standpunt dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met de omstandigheid dat de contra-indicatie van [ ] niet geldt voor de vier minderjarige kinderen overweegt de rechtbank het volgende. Zoals reeds hiervoor is overwogen, heeft verweerder het geheel van factoren gewogen en is tot de conclusie gekomen dat geen geslaagd beroep kan worden gedaan op de discretionaire bevoegdheid. De omstandigheid dat ten aanzien van de kinderen geen sprake is van een contra-indicatie betekent dan ook niet dat zij zonder meer aanspraak kunnen maken op een verblijfsvergunning.

Verweerder heeft voorts de veroordeling van [ ] slechts als contra-indicatie in haar eigen besluit tegengeworpen en niet meer in de besluiten van de andere eisers. Verweerder heeft in haar besluit gesteld dat de contra-indicatie voor [ ] niet van doorslaggevend gewicht is geweest.

15. Ten aanzien van de stelling dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de lange periodes van verblijf in Nederland, waarin eisers in afwachting van hun procedures hier te lande mochten verblijven, overweegt de rechtbank als volgt. In het bestreden besluit heeft verweerder gesteld dat slechts voor een zeer beperkte periode sprake is geweest van rechtmatig verblijf. Verweerder heeft daarbij de perioden van verblijf in Nederland waarin eisers in afwachting zijn geweest van de diverse door hen gevoerde procedures omtrent hun verblijf in Nederland niet als factor betrokken. Uit de brief van 21 februari 2007 blijkt dat ook perioden van quasi-rechtmatig verblijf als factor betrokken moeten worden. De rechtbank gaat er mede gelet daarop van uit dat met rechtmatig verblijf ook wordt bedoeld rechtmatig verblijf in afwachting van een aanvraag om een verblijfsvergunning, een beslissing op bezwaar of een uitspraak op beroep. De rechtbank overweegt dat deze rechtbank en zittingsplaats in een eerdere uitspraak van 20 mei 2009 (LJN: B18769) reeds tot dit oordeel is gekomen en dat verweerder tegen deze uitspraak geen hoger beroep heeft ingesteld. Verweerder heeft deze perioden van rechtmatig verblijf van eisers in Nederland dan ook ten onrechte niet in zijn afweging betrokken. Gelet hierop lijden de bestreden besluiten aan een motiveringsgebrek en zullen deze worden vernietigd wegens strijd met artikel 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). De rechtbank zal de beroepen dan ook gegrond verklaren.

16. De rechtbank ziet echter aanleiding om de rechtsgevolgen van de bestreden besluiten, ex artikel 8:72, derde lid, van de Awb, geheel in stand te laten. Daartoe overweegt zij het volgende.

17. Verweerder heeft ter zitting aangegeven dat, voor zover deze periodes van (quasi-) rechtmatig verblijf eveneens bij de beoordeling moeten worden betrokken, daaraan een minder zwaarwegend belang zal worden gehecht. De rechtbank stelt vast dat dit conform de factor is zoals vermeld in de brief van 21 februari 2007. Verweerder heeft ter zitting aangegeven dat dit echter in het onderhavige geval geen aanleiding geeft tot een andere conclusie dan verwoord in de bestreden besluiten.

18. De rechtbank overweegt dat uit rechtsoverwegingen 10 t/m 14 en 17 volgt dat verweerder voldoende inzichtelijk heeft gemaakt op welke wijze alle verschillende factoren in de beoordeling zijn betrokken. De rechtbank is van oordeel dat verweerder, ook met

---

inachtneming van de perioden van (quasi-)rechtmatig verblijf, gelet op de zwaarwegendheid van de verschillende factoren en het geheel van omstandigheden, in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat geen sprake is van een situatie dat op grond van de bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard een verblijfsvergunning had moeten worden verleend.

19. Het beroep van eisers op artikel 8 van het EVRM slaagt niet. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat het onthouden van de gevraagde verblijfsvergunning aan eisers niet vanwege het enkele langdurige verblijf sedert 1993 in Nederland een schending van het recht op privéleven oplevert. Eisers beroep op het gelijkheidsbeginsel in het kader van het recht op privéleven leidt niet tot een ander oordeel. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat in de zaak waarnaar door eisers in beroep is verwezen sprake is van een alleenstaand meisje van 19 jaar die gedurende enige tijd is begeleid door Jeugdzorg en ook thans nog wordt begeleid door de Gemeente Amsterdam. Nu in het geval van eisers sprake is van een ouder met haar kinderen en niet is gebleken van begeleiding vanwege bijzondere omstandigheden is reeds in zoverre geen sprake van een gelijk geval.

20. Ten aanzien van het beroep op artikel 3 van het IVRK, overweegt de rechtbank dat dit artikel geen verdere strekking heeft dan dat bij procedures als de onderhavige rekening moet worden gehouden met belangen van daarbij betrokken kinderen. In het bestreden besluit is de situatie van de minderjarige kinderen uitdrukkelijk bij de beoordeling betrokken. Nu artikel 3 van het IVRK wat betreft het gewicht dat in een concreet geval aan het belang van een kind moet worden toegekend, geen norm bevat, bestaat geen grond voor het oordeel dat artikel 3 van het IVRK is geschonden.

Ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening

21. De gevraagde voorzieningen strekken er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op de beroepen. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op de beroepen heeft beslist.

Ten aanzien van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening

22. Gelet op het voorgaande veroordeelt de rechtbank verweerder als de in het ongelijk gestelde partij in de kosten die eisers in verband met de behandeling van het beroep en de voorlopige voorziening bij de rechtbank redelijkerwijs hebben moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 966,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verzoekschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 322,-, wegingsfactor 1). De rechtbank beschouwt de aparte beroepen en aparte verzoeken als samenhangende zaken in de zin van artikel 3 van het Besluit proceskosten bestuursrecht.

23. Op grond van artikel 8:74 en artikel 8:82, vierde lid, van de Awb, bepaalt de rechtbank dat verweerder aan eisers het betaalde griffierecht vergoedt.

4. Beslissing

De rechtbank,
in de zaken geregistreerd onder nummers: AWB 09/26230 en AWB 09/26235,

- verklaart de beroepen gegrond;
- vernietigt de bestreden besluiten;
- bepaalt dat de rechtsgevolgen van de vernietigde besluiten geheel in stand blijven;

De voorzieningenrechter,
in de zaken geregistreerd onder nummers: AWB 09/26232 en AWB 09/26237,

- wijst de verzoeken af;

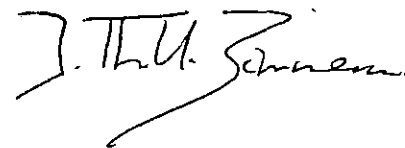
De rechtbank/ voorzieningenrechter,
in alle zaken,

- veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 966,-- (zegge: negenhonderdenzesenzestig euro), te betalen aan de griffier;
- bepaalt dat verweerder aan eisers het betaalde griffierecht ad € 300,-- (zegge: driehonderd euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.T.H. Zimmerman, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van M.R. van Kerkwijk, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 3 februari 2010.

De griffier is verhinderd
de uitspraak te tekenen

De voorzitter

Afschrift verzonden op:

03 FEB. 2010

Conc.: MvK
Coll.: AS
D: C
VK

Voor kopiëerform,
de griffier van de rechtbank
te Amsterdam

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Hamerslag & van Haren

Advocaten

PER FAX: 070 36 51 380

Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State

Postbus 16113

2500 BC DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
0 2 MRT 2010	
ZAAKNR.	2123
AAN: V	
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr R.J. Hamerslag
 mr F.L.M. van Haren
 mr S.D. Lugt
 mr A.C.M. Nederveen
 mr I.J.M. Oomen
 mr A.M.J.M. Louwerse
 mr K.E. Geertsema
 mr N.C. Blomjous
 mr S. Wierink

in samenwerking met
 mr H.M. Brink

Uw referentie: nieuwe zaak
 onze referentie: 00022690
 inzake:

en kinderen, waaronder de meerderjarige

Amsterdam, 2 maart 2010

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

Hierbij verklaar ik, mr. F.L.M. van Haren, advocaat te Amsterdam, dat ik door appellandt bepaaldelijk ben gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 3 februari 2010, met AWB nummers 09 / 26230 en 09 / 26235, met het recht van substitutie bij het optreden in rechte. Appellandten en belanghebbenden zijn

, geboren op
 , van de Klein-Joegoslavische nationaliteit, IND-nummer 9306.07.0446, V-nummer
 en haar kinderen en meer speciaal haar dochter (wonen-
 de te   ), wonende te   aan de

). Zij kiezen woonplaats aan het Damrak nr. 89-1 te Amsterdam (1012 LP), ten kantore van mr F.L.M. van Haren. Voor wat betreft de griffierechten wijs ik u er uitdrukkelijk op dat ons kantoor een rekening-courantovereenkomst gesloten heeft met uw Afdeling.

Appellandten hebben op 9 december 2004 een aanvraag tot verlenen van een verblijfsvergunning regulier ingediend. Bij beschikking van 11 december 2007 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij beschikking van 10 december 2008 heeft verweerder het daarte-

Hamerslag van Haren
Advocaten

gen gerichte bezwaar afgewezen. Bij uitspraak van 10 maart 2009 heeft de rechtbank het daartegen gerichte beroep gegrond verklaard. Bij beschikking van 3 juli 2009 heeft verweerder het weer ter behandeling opengevallden bezwaar opnieuw ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 3 februari 2010 heeft de rechtbank het daartegen gerichte beroep ongegrond verklaard. Appellanten kunnen zich niet verenigen met de genoemde uitspraak van de rechtbank en komen daarom tegen deze uitspraak in hoger beroep. Voor de kosten van rechtsbijstand is een toevoeging aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Amsterdam.

Het gaat hier om een zogenaamde 14-1 procedure waarbij moet worden getoetst aan de hand van de criteria, welke zijn geformuleerd in de brief van minister Hirsch Ballin van 21 februari 2007. (TK 2006-2007, 19 637, nr. 1131, kenmerk 5468684/07/DVB)

Met betrekking tot moeder en haar dochtertje is sprake van minder dan minder zwaarwegend gewogen contra-indicaties en van verder alleen positieve factoren. Met betrekking tot vier van de kinderen is sprake van louter positieve factoren, zoals aangegeven in bovengenoemde brief van minister Hirsch Ballin

Appellant verzoekt om in de gelegenheid te worden gesteld om een mondelinge toelichting te geven op het hoger beroepschrift.

Grief 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank zoals geformuleerd in r.o.10

Toelichting:

Het oordeel dat de rechtbank op 10 maart 2009 heeft gegeven in het kader van het gelijkheidsbeginsel, betrof een situatie waarbij in deze procedure sprake was van de tegenwerking van strafrechtelijke antecedenten als (minder) zwaarwegende negatieve factor, en in de aangehaalde voorbeelden niet. In de onderhavige zaak echter heeft verweerder in de zelfde procedure inmiddels aangegeven dat aan de gesignaleerde contra-indicatie van

Hamerslag van Haren
Advocaten

strafrechtelijke antecedenten bij mevrouw en haar dochter ook geen (minder) zwaarwegend belang meer wordt gehecht. De antecedenten worden wel meegewogen door verweerder, maar zonder dat de zwaarte van die weging nog langer wordt aangegeven. Daarmee is het verschil met de aangehaalde voorbeelden alsnog weggevallen, althans onmeetbaar geworden. Het betreft daarom niet de zelfde situatie en de zelfde vergelijking als beoordeeld door de rechtbank in zijn uitspraak van 10 maart 2009 en het door de rechtbank gesignaleerde verschil bestaat niet meer. Het beroep op het gelijkheidsbeginsel is onder deze omstandigheden ten onrechte gepasseerd.

Grief 2

Ten onrechte overweegt de rechtbank zoals geformuleerd in r.o. 11.

Toelichting:

In de uitspraak van 10 maart 2009 heeft de rechtbank in deze procedure als volgt overwogen. “(-) Het bestreden besluit en de daarop ter zitting gegeven toelichting maken naar het oordeel van de rechtbank – mede gelet op het feit dat bij een overwicht aan factoren aan de zijde van de vreemdeling in beginsel een vergunning wordt verleend – onvoldoende inzichtelijk hoe verweerder tot deze conclusie is gekomen.”

De vermelding van het feit dat bij een overwicht aan factoren aan de zijde van de vreemdeling in beginsel een vergunning wordt verleend, heeft de rechtbank ontleend aan de destijds door de procesvertegenwoordiger van verweerder ter zitting gegeven informatie. Deze overweging is gegeven in een eerdere fase van deze zelfde procedure en heeft kracht van gewijsde. (Rb Den Haag, zp Amsterdam, 10 maart 2009, AWB 09 8 / 43592) Ook al zou deze wijze van toetsen in de praktijk van de beoordeling van de 14-1 verzoeken in het algemeen eventueel niet juist zijn en ook al zou de vertegenwoordiger ter zitting hier wellicht niet de mening van de Staatssecretaris van Justitie hebben weergegeven, dan kan daar toch in de onderhavige procedure niet meer van worden afgeweken.

Sedert de uitspraak van 10 maart 2009, welke kracht van gewijsde heeft, is de verdeling van de mee te wegen factoren in voor appellanten positieve en negatieve zin over het ge-

Hamerslag & van Haren
Advocaten

heel genomen gunstiger geworden. De perioden van (quasi) rechtmatig verblijf zijn erbij gekomen (r.o 15), terwijl deze eerder door verweerder in het geheel niet- en het rechtmatig verblijf (de periode met vergunning tot verblijf) slechts minimaal- werden meegerekend. In de gronden onder het beroep is gedocumenteerd aangegeven dat het hier gaat om perioden van samen meer dan veertien jaar rechtmatig verblijf, in de aanloop naar de verlening van de vergunning tot verblijf en (ook van rechtswege) tijdens de procedure over de intrekking van die vergunning. Het feit dat aan de komst naar Nederland op zeer jonge leeftijd van en een zwaarwegend belang wordt toegekend, was nog niet aan de orde in de beschikking, waarvan de rechtbank de afweging van de belangen beoordeelde in bovengenoemde uitspraak van 10 maart 2009. De gesignaleerde contra-indicaties worden bij deze tweede toetsing ten aanzien van en haar minderjarige kinderen niet langer als (minder) zwaarwegend meegewogen, doch alleen nog maar meegewogen, zonder bepaling van het gewicht. Dat zelfde geldt voor de contra-indicatie ten aanzien van in haar eigen procedure. De geboorte van twee kinderen in Nederland geldt nu onbetwist als twee maal zwaarwegend, terwijl deze omstandigheid eerder als een factor van één maal- en dus niet twee maal zwaarwegend werd aangemerkt.

In maart 2009 oordeelde de rechtbank dat het niet duidelijk was, waarom met de afweging van de dan benoemde factoren het oordeel negatief voor appellanten kon uitvallen. Sedert dien zijn er dus factoren in positieve zin bijgekomen (quasi rechtmatig verblijf), zijn bepaalde factoren in positieve zin meer expliciet genoemd (de komst naar Nederland van drie kinderen op zeer jonge leeftijd) en zijn factoren in negatieve zin duidelijk minder zwaar meegewogen dan voorheen. Onder deze omstandigheden is het nog onduidelijker waarom de belangenafweging dan toch nog altijd negatief voor appellanten uitvalt.

Grief 3

Ten onrechte overweegt de rechtbank in zoals geformuleerd r.o. 14

Toelichting:

Met betrekking tot is in het geheel geen sprake van enige contra-indicatie. Er zijn alleen meerdere factoren voor positieve weging, meer dan in tal

Hammerslag & van Haren
Advocaten

van als gelijke casusposities in het kader van het gelijkheidsbeginsel aangevoerde zaken. Minister Hirsch Ballin heeft in zijn brief van 21 februari 2007 een model gegeven voor transparante toetsing. Het is hier echter volstrekt onduidelijk waarom het oordeel voor deze vier kinderen negatief uitvalt, nu er sprake is van louter positieve factoren.

Als de contra - indicatie voor , zoals door verweerder gesteld, niet van doorslaggevend belang is geweest en er zijn voor het overige alleen positieve factoren meegewogen, dan is de negatieve uitkomst van de belangenafweging ook niet op begrijpelijke wijze gemotiveerd en ook niet gebaseerd op een transparante wijze van toetsen. Daarbij gaat het hier bovendien om een deels leer- en deels werkstraf voor een feit gepleegd toen dertien jaar oud was. Volgens het algemeen beleid tellen leer- en werkstraffen van het jeugdrecht niet als contra-indicatie met betrekking tot openbare orde, hetgeen wel het geval zou zijn geweest bij een opgelegde jeugddetentie. Weliswaar is jeugddetentie subsidiair opgelegd, maar door het voldoen van de leer- en werkstraf is de subsidiair opgelegde straf nooit concreet aan de orde geweest.

Met betrekking tot de contra-indicatie ten aanzien van , kan deze volgens het algemene openbare orde beleid niet meer worden tegengeworpen vanwege verjaring. In de uitspraak van 10 maart 2009 heeft de rechtbank in deze procedure vastgesteld dat verweerder met betrekking tot de weging van de contra-indicaties aansluiting zoekt bij het openbare orde beleid. (r.o. 14.1) Het is dan ook volstrekt niet transparant waarom deze enige negatieve factor toch klaarblijkelijk zo zwaar wordt gewogen, dat de uiteindelijke conclusie negatief uitvalt en zelfs voor alle leden van het gezin.

Grief 4

Ten onrechte overweegt de rechtbank zoals overwogen in r.o.16, 17 en 18

Toelichting:

Het zogenoemde 14-1 beleid is een uitzonderingsbeleid, dat door de rechtbank terughoudend (r.o.9) moet worden getoetst. In dit geval heeft de rechtbank de beslissing vernie-

Hamerslag & van Haren
Advocaten

tigd, omdat perioden van (quasi) rechtmatig verblijf daarin ten onrechte niet zijn meegerekend. Ter zitting heeft de vertegenwoordiger van de Staatssecretaris gesteld dat ook in het geval deze perioden van quasi rechtmatig verblijf wel in positieve zin zouden worden meegewogen, het uiteindelijk oordeel negatief zou uitvallen. Namens appellanten heeft gemachtigde daartegen niets kunnen aanvoeren. Het ging om een mededeling ter zitting. Met de overweging dat quasi rechtmatig verblijf (van veertien jaar) wel in de weging moet worden betrokken, stelt de rechtbank impliciet ook vast dat er sprake is van een vervaagende ontwikkeling van privé-leven dat bescherming verdient op grond van artikel 8 EVRM. Dat is in deze procedure ook uitdrukkelijk namens appellante gesteld. Door toe te staan dat de vertegenwoordiger van verweerder, zonder ruggespraak met de Staatssecretaris van Justitie, ter zitting heeft gesteld dat ook deze eventueel bijkomende positieve factor nog onvoldoende gewicht in de schaal legt, heeft de rechtbank de noodzaak van een effectief rechtsmiddel ten aanzien van beslissingen met betrekking tot artikel 8 EVRM miskend. De beoordeling van de schrijnendheid is aan de Staatssecretaris en kan niet ter zitting in beroep worden overgenomen namens de vertegenwoordiger van de Staatssecretaris. De rechtbank heeft deze beoordeling dan ook ten onrechte overgenomen door op grond daarvan de rechtsgevolgen van de vernietigde beschikkingen te handhaven.

Bovendien is het niet zo, dat in redelijkheid na de gegrond verklaring van het beroep en de vernietiging van de bestreden besluiten, geen enkele andere uitkomst dan deze voor appellanten negatieve uitkomst van de procedure mogelijk was. Dit kan in ieder geval niet door de rechtbank worden vastgesteld op grond van een uitlating namens verweerder gedaan ter zitting.

Grief 5

Ten onrechte overweegt de rechtbank zoals overwogen in r.o. 19

Toelichting:

Met betrekking tot de weging van het recht op privé-leven is een gedocumenteerd beroep op het gelijkheidsbeginsel gedaan. Uit de ter vergelijking in het geding gebrachte minuut, blijkt duidelijk dat verweerder van mening is dat bij kinderen de periode van leven in Ne-

Hamerslag & van Haren
Advocaten

derland, die de conclusie rechtvaardigt dat sprake is van te beschermen privé-leven, veel korter kan zijn dan de in de Vc opgenomen en van de Europese jurisprudentie overgenomen periode van 30 jaar in het geval van volwassenen. Uit de minuut waarnaar wordt verwezen, blijkt niet dat het opgroeien zonder ouders bij die wijze van wegen van onderscheidend belang is geweest. Overigens woont de oudste dochter van _____, geboren _____, al vier jaar zelfstandig en alleenstaand in _____, alwaar zij (en haar inmiddels geboren baby) wordt begeleid door maatschappelijk werk van de gemeente _____.

Over het algemeen kan gesteld worden dat de beoordeling van de schrijnendheid door verweerder in deze zaak niet transparant is geweest. Nog altijd is er sprake van wilkecur, hetgeen uw Afdeling met betrekking tot dit onderwerp nu juist verboden heeft bij uitspraak van 21 december 2006.

Petitum

Verzocht wordt om

- om het hoger beroep gegrond te verklaren,
- de uitspraak van de rechtbank van 3 februari 2010 te vernietigen,
- de beslissing van de Minister van 3 juli 2009 te vernietigen,
- althans de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, en
- verweerder in de proceskosten te veroordelen.

Mr. F. L. M. van Haren

